

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ТАВРІЙСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ В. І. ВЕРНАДСЬКОГО**

Журнал заснований у 1918 році

**ВЧЕНІ ЗАПИСКИ
ТАВРІЙСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ІМЕНІ В. І. ВЕРНАДСЬКОГО**

Серія: Філологія. Соціальні комунікації

Том 31 (70) № 2 2020

Частина 1

Видавничий дім
«Гельветика»
2020

Головний редактор:

Казарін Володимир Павлович – доктор філологічних наук, професор, в.о. ректора Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського;

Члени редакційної колегії:

Гадомський Олександр Казимирович – доктор філологічних наук, доктор габілітований гуманітарних наук в області мовознавства (Варшавський університет), професор, завідувач кафедри білоруських та українських досліджень Інституту славістики Опольського університету (Ополе, Польща);

Досенко Анжеліка Костянтинівна – кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент кафедри слов'янської філології та журналістики Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського;

Свенцицька Еліна Михайлівна – доктор філологічних наук, професор, професор кафедри слов'янської філології та журналістики Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського;

Семенець Ольга Сергіївна (відповідальний секретар) – кандидат філологічних наук, завідувач кафедри зарубіжної філології Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського;

Сеітяг'ясва Таміла Решатівна – кандидат філологічних наук, доцент кафедри зарубіжної філології Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського;

Статкевич Лариса Павлівна – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри зарубіжної філології Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського;

Ткаченко Тетяна Іванівна – доктор філологічних наук, доцент, доцент кафедри слов'янської філології та журналістики Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського.

**Рекомендовано до друку та поширення через мережу Internet
Вченою радою Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського
(протокол № 9 від 05.06.2020 року)**

Науковий журнал «Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського.
Серія: Філологія. Соціальні комунікації» зареєстровано Міністерством юстиції України
(Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
серія КВ № 15711-4182Р від 28.09.2009 року)

***Журнал включено до Переліку наукових фахових видань України (категорія «Б»)
зі спеціальностей 035 – Філологія, 061 – Журналістика відповідно до Наказу МОН України
від 17.03.2020 № 409 (додаток 1)***

***Журнал включено до міжнародної наукометричної бази Index Copernicus International
(Республіка Польща)***

Сторінка журналу: www.philol.vernadskyjournals.in.ua

**ISSN 2663-6069 (Print)
ISSN 2663-6077 (Online)**

© Таврійський національний університет ім. В. І. Вернадського, 2020

Шэнь Лиин ЛИЧНЫЕ ИМЕНА В ОНОМАСТИЧЕСКОМ ПРОСТРАНСТВЕ СОВРЕМЕННОГО УКРАИНСКОГО ЯЗЫКА: МОТИВАЦИОННЫЙ АСПЕКТ (В РАМКАХ ИНИЦИАТИВЫ «ОДИН ПОЯС, ОДИН ПУТЬ»).....	96
Яслик В. І. ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ МІЖМОДУСНИХ ЕВДЕНЦІЙНИХ ПРЕДИКАТИВ З ІНФЕРЕНЦІЙНОЮ ТА ПЕРЦЕПТИВНОЮ СЕМАНТИКОЮ	101
РОСІЙСЬКА МОВА	
Острцова И. В. СПОСОБЫ ВЫРАЖЕНИЯ ОБСТОЯТЕЛЬСТВЕННЫХ КОМПОНЕНТОВ В ВЫСКАЗЫВАНИЯХ С ОПИСАТЕЛЬНЫМИ ПРЕДИКАТАМИ.....	107
СЛОВ'ЯНСЬКІ МОВИ	
Архипенко Л. М. ТЕРМІНОЛОГІЧНА ЛЕКСИКА В ЕКОНОМІЧНОМУ ДИСКУРСІ (НА МАТЕРІАЛІ ІНТЕРНЕТ-ВИДАННЯ «ЕКОНОМІЧНА ПРАВДА»).....	112
Babii Yu. B., Sadova H. Yu. EFFECTIVE MARKERS OF SUGGESTIVENESS IN CONTEMPORARY POLITICAL DISCOURSE (MORPHOLOGICAL-COGNITIVE ASPECT).....	119
Kalymon Yu. O. NARRATIVE AND LANGUAGE TYPES OF SHORT STORIES BY VASYL STEFANYUK: QUANTITATIVE APPROACH.....	125
Остапчук Я. В. ВЕРБАЛІЗАЦІЯ ТА СЕМАНТИЧНЕ НАПОВНЕННЯ КОНЦЕПТУ <i>ПАМ'ЯТЬ</i>	129
Skrypnyk N. I. TEXT AS THE SOURCE OF FORMING FUTURE PHILOLOGIST TEACHERS' COMMUNICATIVE AND SPEECH COMPETENCE	135
РОМАНСЬКІ МОВИ	
Андрієвська В. В. СЕМАНТИКО-КОГНІТИВНЕ НАПОВНЕННЯ МОЖЛИВИХ СВІТІВ У СУЧАСНІЙ ФРАНЦУЗЬКІЙ ПІСНІ.....	140
Артемова Л. В., Бовсунівська А. Ю. ПРАГМАТИЧНІ АСПЕКТИ ВЖИВАННЯ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ У ТВОРІ КАРЛОСА РУЇСА САФОНА «В'ЯЗЕНЬ НЕБА»	146
Борисов В. А. ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНІ ВЛАСТИВОСТІ ТЕРМІНА: ДО ПИТАННЯ СТАНДАРТИЗАЦІЇ ТЕРМІНОЛОГІЧНОЇ НОМЕНКЛАТУРИ У ФРАНЦУЗЬКОМУ ОСВІТНЬОМУ ДИСКУРСІ.....	153
Косович О. В. ПРОБЛЕМЫ ТИПОЛОГИИ ЛЕКСИЧЕСКИХ ГИБРИДОВ ВО ФРАНЦУЗСКОМ ЯЗЫКЕ.....	158
Лаухіна І. С., Паладьєва А. Ф. СИНТАКСИЧНІ КОНСТРУКЦІЇ З ПРОПУЩЕНИМ ПРИСУДКОМ У СУЧАСНІЙ ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ.....	164

Tsareva I. V.
COMPLEX SYNTAX PURPOSE IN LEGAL TEXTS 90

Shen Liying
PERSONAL NAMES IN THE ONOMASTIC SPACE OF CONTEMPORARY UKRAINIAN:
MOTIVATIONAL ASPECT (WITHIN THE “BELT AND ROAD” INITIATIVE) 96

Yaslyk V. I.
THE PECULIARITIES OF THE FUNCTIONING OF THE INTERMODE
EVIDENTIAL PREDICATES WITH THE INFERENTIAL AND PERCEPTUAL SEMANTICS 101

RUSSIAN LANGUAGE

Ostretsova I. V.
WAYS OF DEMONSTRATION OF LOCAL COMPONENTS
IN THE STATEMENTS WITH DESCRIPTIVE PREDICATES 107

SLAVIC LANGUAGES

Arkhyenko L. M.
TERMINOLOGICAL LEXICON IN ECONOMIC DISCOURSE
(BASED ON THE MATERIAL OF THE ONLINE EDITION «ECONOMIC TRUTH» 112

Babii Yu. B., Sadova H. Yu.
EFFECTIVE MARKERS OF SUGGESTIVENESS IN CONTEMPORARY POLITICAL
DISCOURSE (MORPHOLOGICAL-COGNITIVE ASPECT)..... 119

Kalymon Yu. O.
NARRATIVE AND LANGUAGE TYPES OF SHORT STORIES
BY VASYL STEFANYK: QUANTITATIVE APPROACH..... 125

Ostapchuk Ya. V.
VERBALIZATION AND SEMANTIC CONTENT OF THE CONCEPT PAMIAT’ 129

Skrypnyk N. I.
TEXT AS THE SOURCE OF FORMING FUTURE PHILOLOGIST TEACHERS’
COMMUNICATIVE AND SPEECH COMPETENCE 135

ROMANIC LANGUAGES

Andriievskya V. V.
SEMANTIC AND COGNITIVE REPRESENTATION
OF THE POSSIBLE WORDS IN THE MODERN FRENCH SONG..... 140

Artemova L. V., Bovsunivska A. Yu.
PRAGMATIC ASPECTS OF THE USE OF PHRASEOLOGISMS
IN CARLOS RUIZ SAFÓN’S WORK “THE PRISONER OF HEAVEN” 146

Borysov V. A.
LEXICO-SEMANTIC CHARACTERISTICS OF THE TERM:
ISSUES OF TERMINOLOGICAL NOMENCLATURE STANDARDISATION
IN FRENCH EDUCATION DISCOURSE 153

Kosovych O. V.
TO THE ISSUE OF LEXICAL HYBRIDS’ TYPOLOGY IN THE FRENCH LANGUAGE..... 158

Laukhina I. S., Paladieva A. F.
SYNTACTIC CONSTRUCTIONS WITH A MISSED PREDICATE IN MODERN FRENCH..... 164

Косович О. В.

Тернопольський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка

ПРОБЛЕМЫ ТИПОЛОГИИ ЛЕКСИЧЕСКИХ ГИБРИДОВ ВО ФРАНЦУЗСКОМ ЯЗЫКЕ

У статті розглянуті типології гібридних утворень відповідно до різних критеріїв. Розмежування гібрида в лексичному плані може служити відправним моментом для представлення типології гібридів залежно від різних критеріїв, як-от способи породження, морфологічна будова, характеристики в неологічному плані тощо. Широкі можливості щодо аналізу процесів гібридизації відкриваються і з погляду соціолінгвістики, статистики, нормативних мовних стандартів, діячності тощо (категорії гібридних утворень у тимчасовому плані, категорії соціолектів, які вирізняються високою частотністю гібридних новотворів, сучасна активність греко-латинської та англо-американської гібридизації, гібридна неологія з погляду нормативних настанов мови тощо).

Дослідження гібридних лексем у морфологічному та лексичному планах зосереджено передусім на виявленні параметрів, які уможливають розмежування даного феномену та диференціацію його з-поміж аналогічних мовних явищ. Деякі науковці зазвичай розрізняють дві категорії лексичних одиниць у дериваційному плані: гібриди й адаптовані запозичення. Безперечно, гібрид є видом запозиченої лексеми, проте вважаємо, що ці два типи базуються на різних дериваційних механізмах, отже, мають відрізнятися один від одного.

З огляду на всі аспекти утворення гібридів, зокрема і фактичний матеріал, у статті ми використовуємо таке визначення цього терміна: гібрид – це твірне, складнотвірне або складне слово мови, що складається зі словотвірних елементів (основ і афіксів) різної етимології.

Гібридизація є природним процесом безперервного контакту мов. Мови, немов би «притираються» та пристосовуються одна до одної, отже, відбувається запозичення одиниць, компонентів, елементів однієї мови в іншій. Кількість гібридів у французькому словниковому складі є суттєвою на відміну від інших мовних вокабулярів. Як свідчить наукова розвідка, міксування в гібридних лексемах різноманітне: корінні суфікси здатні поєднуватися з коренями, що запозичуються, і, навпаки, наявні в мові

корені – із запозиченими афіксами. Отже, в тій самій лексемі можуть водночас «співіснувати» корінні та запозичені афікси.

Ключові слова: французька мова, гібрид, лексичний гібрид, гібридна неологія, гібридність, запозичення, типи гібридів, конфікс, афікс.

Постановка проблеми. Сегодня гибридная неология способствует обогащению лексики разных языковых регистров, особенно вокабуляра технолектов, медиа и рекламы, а также словаря некоторых социолектов, например, языка молодежи. Однако в работах, посвященных проблемам лексикологии и словообразования, концепты гибридов и гибридизации являются нечеткими, даже двузначными: попытки анализа и классификации, которые до сих пор были фрагментарными, неполными, в основном ограничиваются изучением структурального, классического типа гибрида во французском языке (конфиксальный гибрид). Будучи слишком привязанными к традиционному восприятию данного концепта, французские лингвисты редко принимают во внимание динамичный и сменный характер феномена

гибридизации, следовательно, нет теории изучения гибридной неологии, а также четкой типологии гибридных образований.

Анализ последних исследований и публикаций. Процессы гибридизации широко изучаются исследователями-славистами, особенно гибридные образования украинского, польского и чешского языков (Н. Клименко, Е. Карпиловская, Л. Кислюк, 2008 г.; D. Buttler, 1986, 1990 гг.; J. Obara, 1986 г.; S. Warchoń, 1986 г.). Данные ученые считают, что «гибридизация способствует обогащению языка (его понятийного поля) и укрепляет его жизнестойкость, поскольку прокладывает пути для формирования новых устойчивых связей между семантикой отдельных слов, их словообразовательных и лексических рядов и лексем смешанного гибридного типа, называющих новые

понятия и реалии» [1, с. 200]. Сегодня существуют различия в отношении этимологической природы, с одной стороны, украинского, польского или чешского языка и, с другой стороны, французского, различия, которые частично оправдывают данное методологическое несовпадение.

Постановка задания. В статье предоставлена типология гибридных образований, а также дифференциация понятия «гибрид». Описаны разные точки зрения на проблему гибридизации, что расширяет понятие гибрида за пределы его классического значения (особенно конфиксальных образований).

Изложение основного материала. Гибридная неология принимает различные морфемные схемы. Кроме классических гибридов греко-латинского происхождения, сегодня активно создаются неологизмы-гибриды, особенно при помощи англо-американских элементов (*docu-soap, top-niveau*), и время от времени, с помощью элементов других языков, наблюдаем распространение процессов греко-латинской конфиксации, в частности, в научно-технической терминологии.

Результаты исследования позволяют утверждать, что гибриды являются неотъемлемой частью французского языка. Явление гибридизации, сопровождавшее французский язык на всех этапах его истории, продолжает развиваться и в современном языке, что подтверждается наличием гибридов и их образующих среди неологизмов. Это позволяет сделать вывод о том, что гибридизм является актуальным адаптационным механизмом ассимиляции иноязычного материала, характеризующего историческое развитие французского языка и современное словотворчество.

Представим несколько типологий в соответствии с разными критериями.

1. Морфологическая типология.

Это важнейшая классификация лексических гибридов, составленная в соответствии с различными типами морфологической организации.

1.1. Гибриды, созданные путем словосложения.

Словосложение, в широком смысле слова, предусматривает все традиционные образования, такие как синансиа и сложные лексемы. Сюда мы также относим аббревиации и телескопизмы. Классификация, предложенная ниже, охватывает только регулярные типы, образования фантазийного, окказионального характера сюда не входят (*démmerdenzisch*):

– имя существительное + имя существительное: *gestalt-thérapie, médecine-ball*;

– имя существительное + прилагательное: *french cancan, clean-émail*;

– имя существительное + другая часть речи: *café Ludo, égo-training*;

– прилагательное + прилагательное: *sanctosépulcral, austro-prussien*;

– синансиа: *harpon de spudding, toiture à sheds*;

– именная сложная лексема: *light emitting diode, amplificateur de public address*;

– телескопизмы: *Velourex (velours + rex), Incoloy (incolore + alloy)*;

– аббревиации: *FIV (fécondation in vitro), DNS (“Domaine Name Server”)*.

1.2. Гибриды, созданные с помощью конфиксации.

Среди всех морфологических типов гибридов эта классическая схема (в частности, частичная конфиксация) является, несомненно, самой продуктивной. Различаем гибриды как полностью конфиксальные (греко-латинские), частично конфиксальные (коренная основа, сочетающаяся с конфиксом, который размещается в начале или в конце), так и все виды конфиксальных расширений.

– полная конфиксация: *lactogène, aéroduc*;

– частичная конфиксация: *néoclassique, cancérologie*;

– расширение: *hypofifriophobie, fruidémérologue*.

1.3. Гибриды, созданные с помощью аффиксации.

По сравнению с предыдущим типом данные образования представляют меньше гибридных образований, их производительность является незначительной.

– гибридные префиксы: *hypercorrection, infrarouge*;

– гибридные суффиксы: *bronzing, tiray*.

1.4. Гибриды-обороты (гибридные выражения).

Характерные, в частности, для разговорной речи, данные гибриды делятся на два основных подтипа:

– глагольные выражения: *être croque-love, être low-tech*;

– адвербиальные выражения: *grosso merdo, what mille de temps*.

2. Гибриды, созданные с помощью деривационных средств, и гибриды-заимствования.

Гибриды могут быть образованы во французском языке или заимствованы из других языков. Гибриды, созданные с помощью деривационных средств, намного многочисленнее, чем созданные с помощью заимствования. Относительно второй

категории гибридов нужно различать два случая. Первая категория гибридов может образовываться в другом языке, не во французском. А французскому языку остается только их позаимствовать, ассимилируя данную категорию гибридов на разных уровнях, в частности, на графо-фонетическом. Так, существительное *monocle* не является гибридом, созданным с помощью деривационных средств в современном французском языке, это гибриды-заимствование из латинского языка: *mono* [s], греческий элемент + *oculus*, латинская основа. Лексема *automobile* имеет статус гибрида, созданного с помощью деривационных средств, только в языке, в котором она была создана (во французском), а в языках, которые ее заимствовали, является гибридом-заимствованием (*автомобіль* в украинском языке, например).

Несколько противоположный механизм наблюдаем в некоторых гибридах, образованных из заимствования, например *ventôse*. Как отмечает А. Леклерк [10, с. 310], данное слово является заимствованным из латинского языка и представлено уже в адаптированной форме. Его этимон *ventosus* не имеет статус гибрида.

Заимствование элемента *-ôse* является заметным по отношению к его эквиваленту *-eux* в лексеме *venteux*. Однако *nivôse* не является гибридом, поскольку оба его морфемные элементы принадлежат к сфере научных терминов, в отличие от их эквивалентов в лексеме *neigeux*.

3. Интерференционные и неинтерференционные гибриды.

Появление некоторых гибридов является результатом интерференции двух или более языков. Мы предлагаем их называть интерференционными гибридами, в отличие от неинтерференционных. Неинтерференционные гибриды традиционно относятся к деноминативным гибридам, а интерференционные гибриды охватывают большое количество ономастических образований.

Интерференционные гибриды ономастического типа (особенно топонимы) перманентно возникают в качестве географических наименований (так, англо-французский билингвизм в Луизиане в XVIII–XIX вв. породил многочисленные топонимические гибридные структуры, содержащие французский формант *-ville*, который присоединяется к английским существительным. Например: *Greenville, Nashville, Hopkinsville, Huntsville, Kirksville* и т.д. [14, с. 300]. И наоборот, интерференционные гибриды деноминативного типа являются обычно окказиональными неологиз-

мами и могут переходить границы нормы языка. Например, префиксальный гибриды *disconnecté* (вместо *déconnecté*) [9, с. 122].

Поскольку наша статья в основном касается неинтерференционных гибридов, мы представим только отдельные предположения относительно интерференционных гибридов.

Французские лингвисты изучают ономастические гибриды прежде всего с точки зрения диахронии (см.: E. Nègre, 1990 г.; H. Dorion, J. Poirier, 1975 г.; Hamon, 1992 г.).

Так, Э. Негр разделяет топонимические гибридные образования на гибридные деривативы (например, *Bugnières*: герм. *Bunno* + романский суффикс жен. р. мн. ч. *-arias*; *Bunn-arias [terras]*: *terres de Bunno*) и гибридные сложные слова (напр.: *Basemont*: герм. *Baso* + лат. *montem*) [12]. Изучение интерференционных гибридов, в традиционном варианте, не является совместимым с нашей теорией. Прежде всего потому, что оно является в основном диахроническим, в частности, относительно ономастических гибридов, кроме того, данный подход смешивает гибриды и ассимилированные заимствования на деривационном уровне.

4. Деноминативные гибриды и авторские гибриды.

В соответствии с функциями неологизмов можно разделить гибриды на два основных класса: гибриды деноминативные и авторские гибриды.

4.1. Деноминативные гибриды.

Это первая функция лексических гибридов. Созданные для названия новых понятий, используемых, в частности, в области техники и науки, эти гибриды заимствуют свои иноязычные форманты, прежде всего из латинского и греческого языков, с XVIII в., «одолживают» свои лексические ресурсы, что происходит и сегодня. В общем, речь идет о гибридах-интернационализмах, образованных в основном: а) как средство международного общения; б) для экономии и лаконичности, которые обеспечивает, в частности, их полностью или частично конфиксальная структура; в) для семантической точности (этот аспект подчеркивают, в частности, Д. Батлер и Д. Корбен [4; 7]. Для иллюстрации последнего пункта вспомним положение Д. Корбен, которая выделяет семантическую конкретизацию (особенно классифицируя функцию) отдельных неологизмов с формантом *savant* («архикомпонент», как называет автор), префиксальным или конфиксальным [7]. Именно этот формант выполняет

функцию классификатора, уточняя различные характеристики пространственной или временной (*transatlantique, exocentrique, intracrânien*), количественной оценки (*monosite, bipolaire, microampure, nanoseconde*) и другие.

4.2. Авторские гибриды.

Особенно заметны в литературе и в языке разных социолектов (разговорная речь, жаргон и т.д.), где они выполняют поэтические, сатирические, экспрессивные, игровые функции. Механизм их образования в основном состоит из сочетания стилистически и семантически противоположных элементов (*pluricon, trouillomutre, toilettologue*), элементов, которые, как правило, должны быть отделены [3; 4; 6; 11].

Как мы увидели выше, для некоторых авторов [2; 5] данная стиливая или семантическая гибридность является главным критерием для предоставления лексическим единицам статуса гибрида. Таким образом, этимологическая неоднородность, традиционный параметр лексической гибридности, не является релевантным критерием, такие образования не имеют ничего аномативного или гибридного. Итак, традиционные гибриды, как, например, *spectroscope*, являются, согласно положениям данных лингвистов, только негибридными сложными образованиями, поскольку оба элемента данной лексемы, отличающиеся в этимологическом плане, характеризуются одной стилистической или семантической контрастностью.

С точки зрения теории, согласно которой гибридикация основывается на деривационном механизме присоединения различных элементов, прямо заимствованных из одного или нескольких других языков, лексический гибрид – это специфический неологичный тип, сочетающий в себе черты, характеристики деривата (образующего слова) и заимствования. Данный подход позволяет дифференцировать это понятие от подобных концептов (особенно от заимствований, ассимилированных в деривационного плане), подтверждая то, что гибрид и ассимилированное заимствование являются двумя типами лексических новообразований, основанных на противоположных механизмах, следовательно, должны восприниматься в качестве двух разных понятий. Одновременно данная точка зрения расширяет понятие гибрида за пределы его классического значения (особенно конфиксальных).

Лексический гибрид – это скалярный концепт, категорийные границы которого иногда нечеткие, особенно в отношении суффиксальных гибридов

на основе французского языка и «латинизированного» элемента. Гибридная неология, как мы увидели выше, принимает различные морфемные схемы. Кроме классических гибридов греко-латинского происхождения, сегодня активно создаются неологизмы-гибриды с помощью, особенно, англо-американских элементов (*docu-soap, top-niveau*), и время от времени с помощью элементов других языков, что не мешает распространению процессов греко-латинской конфиксации, в частности, в научно-технической терминологии. Отметим, что среди различных структурных типов гибридов конфиксальная гибридикация остается самой продуктивной. Например, С. Керен [15] зарегистрировал 249 греко-латинских гибридов во французской медицинской терминологии. Также нужно подчеркнуть процесс частичной конфиксации, которая является очень продуктивной, особенно в языке средств массовой информации и рекламы. Подавляющее большинство данных авторских образований имеет окказиональный характер и композитную структуру [16]. Здесь различаем два структурных подтипа: конфиксальные элементы могут присоединяться к автономным коренным основаниям (*aéroville, multimodal, médiacratie, toilettologue, sartrophage, chocolatophilie*) либо к усеченным коренным основаниям (*publiphobe, télévore, europhile, écocide*). В «фантазийных», специально созданных с целью оригинальной рекламы и т.п., границы между конфиксацией и словосложением являются часто размытыми, нечеткими, сложная структура гибрида приобретает экзотический характер и отличается новизной референта.

В качестве примера приведем рекламный неологизм *lipo-action* (марка стирального порошка), в котором первый элемент, по характеристике лексической новизны (с греческого языка *lipos* – «жир»), теряет статус конфикса, по меньшей мере для среднестатистического говорящего. Другим примером данного «структурного экзотизма» является гибрид *Topkapil* (название косметического продукта), который морфологически идентифицируется с телескопизмом (*Topkapi* – название знаменитого султанского дворца в Стамбуле как символа роскоши + *capil*: латинизированный «фантазийный» аломорф от *capillus/cheveu* в латинском языке) и коннотативно имеет дополнительный гибридный формант (*top* – английский элемент, имеющий значение *превосходства, преимуществ*).

Среди аффиксальных гибридов самыми продуктивными являются те, которые имеют

префиксальную структуру (*subaigu, ultra-chic, anticorps, hypercorrect* и т.д.). Среди неклассических элементов активным гибридным суффиксом является английский *-ing*, который присоединяется к французским основам (*ramping, bronzing, frothing*). Другим активным формантом является *-av*, окончание, заимствованное из цыганского языка, которое присоединяется к французским основаниям и выполняет роль суффикса во французском языке (*pourav, couillav, tirav*). Другие иноязычные неклассические аффиксы наблюдаются не так часто (*overvitaminé, ordurissimo*).

Вывод и предложения. Таким образом, лексический гибрид – это скалярный концепт, категорийные границы которого являются иногда

нечеткими, особенно относительно суффиксальных гибридов на основе французского языка и «латинизированного» элемента. Гибридная неология, как мы увидели выше, принимает различные морфемные схемы. Кроме классических гибридов греко-латинского происхождения, сегодня активно создаются неологизмы-гибриды, особенно с англо-американскими элементами (*docu-soap, top-niveau*), время от времени и с помощью элементов других языков, что не мешает распространению процессов греко-латинской конфиксации, в частности, в научно-технической терминологии. Отметим, что среди различных структурных типов гибридов конфиксальная гибридизация остается самой продуктивной.

Список литературы:

1. Клименко Н., Карпіловська Є., Кислюк Л. Динамічні процеси в сучасному українському лексиконі : монографія. Київ : Видавничий дім Дмитра Бураго, 2008. 335 с.
2. Veciri H. Néologismes “spécialisés” dans les médias et la vie quotidienne: aspects morphologiques et sémantiques. *Néologie lexicale. № 6*. GRIL, Université Paris 7. 1994. pp. 302–354.
3. Buttler D. Formacje hybrydalne w różnych okresach rozwoju i warstwach słownikowych polszczyzny. *Formacje hybrydalne w językach słowiańskich*. Lublin : UMCS, 1986. S. 24–31.
4. Buttler D. Hybrydy w nowym słownictwie polskim. *Poradnik Językowy*. 1990. S. 145–150.
5. Cabré M. La terminologie. Théorie, méthode et applications. Armand Collin – Les Presses de l’Université d’Ottawa. Paris ; Ottawa, 1998. 322 p.
6. Cellard J., Rey A. Dictionnaire du français non-conventionnel. Paris, 1980. P. 287–290.
7. Corbin D. Morphologie dérivationnelle et structuration du lexique. Tübingen : Max Niemeyer Verlag, 1987. 422 p.
8. Dorion H., Poirier J. Lexique des termes utiles à l’étude des noms de lieux. Québec : Presses de l’Université Laval, 1975. 162 p.
9. Forlot G. Variation lexicale et et reconstruction sémantique en migration: le cas de Français expatriés en milieu anglo-canadien. *La Linguistique*. 1999. № 2 (35). P.113–126.
10. Leclercq H. Néologismes d’origine grecque et latine pendant la Révolution française. *Les études classiques*. 1989. № 57. P. 303–316.
11. Marchand H. The Categories and Types of Present-Day English Word-Formation. München : Verlag C. H. Beck, 1969. 545 p.
12. Nègre E. Toponymie générale de la France. Genève : Librairie Droz, 1990. 668 p.
13. Obara J. Hybrydy i pyłkalki na tle innych jednostek językowych obcego i rodzimego pochodzenia. *Formacje hybrydalne w językach słowiańskich*. Lublin : UMCS, 1986. S. 59–73.
14. Rudnyćkyj J. Names in contact: Canadian pattern. Henri Dorion, dir. Les noms de lieux et le contact des langues. Place Names and Language Contact. Québec : Presses de l’Université Laval, 1972. P. 293–301.
15. Quéirin S. Emploi de termes hybrides gréco-latins dans le langage médical. URL: <http://www.erudit.org/revue/meta/2001/v/n1/003886ar.html>.
16. Sablayrolles J.-F. La néologie en français contemporain: examen du concept et analyse de productions néologiques récentes. Paris : Honoré Champion, 2000. 588 p. P.178–180.
17. Warchoł S. O derywacji hybrydalnej. *Formacje hybrydalne w językach słowiańskich*. Lublin : UMCS, 1986. P.107–122.

Kosovych O. V. TO THE ISSUE OF LEXICAL HYBRIDS’ TYPOLOGY IN THE FRENCH LANGUAGE

This article describes the typology of hybrid entities in accordance with different criteria. The distinction between the hybrid in the lexical plan can serve as a starting point for the proposal of a typology of hybrids depending on various criteria such as, the mechanisms of generation, morphological structure, neological functions and so on. Broad prospects for the study of this concept can also be opened at an angle of sociolinguistics, statistics, rules of language, diachrony, etc. (types of hybrids productivity over time, the types of sociolect,

characterized by the frequency increasing of hybrid structures, the current performance of the Greek-Latin and Anglo-American hybridization, hybrid neology from the point of view of the norms of language, etc.).

The study of hybrids in morphological-lexical plan primarily involves clarification of the criteria which allow to distinguish between this category and differentiate it among similar lexical units. Some authors often identify two types of lexical units in derivational terms: hybrids and adapted loan-words. Of course, a hybrid structure is a type of borrowing, but, in our opinion, these two categories are based on various relative derivational mechanisms, and, accordingly, must differ from each other.

Considering all aspects of the formation of hybrids, including the facts, in our work we use such definition of the term hybrid: so, hybrid is derivational, word-formative or complex word in the language, composed with the word-formative elements (stems and affixes) of different etymology. In our study, we consider the formation of hybrids and their place in the modern French language within the framework of neologization processes.

Hybridization is a natural result of the constant convergence of languages. Borrowing from each other certain units, elements, components, languages are adapting and adjusting to each other, acting alternately in the role of the source or the recipient. The number of hybrids in the French language greatly exceeds their availability in other languages. As the results show, the combination of hybrids may be different, indigenous affixes are able to be combined with borrowed roots and, on the contrary, roots existing in the language can combine with borrowed affixes, indigenous and borrowed affixes can simultaneously «coexist» in the same lexeme.

Key words: *French language, hybrid, lexical hybrid, hybrid neology, hybridity, borrowing, types of hybrids, confix, affix.*

Відомості про авторів

Андрієвська В. В. – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри романських мов та інтерлінгвістики Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

Артемова Л. В. – кандидат філологічних наук, доцент кафедри романської філології Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Архипенко Л. М. – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри українознавства і мовної підготовки іноземних громадян Харківського національного економічного університету імені Семена Кузнеця

Бабій Ю. Б. – кандидат філологічних наук, доцент кафедри загальної та прикладної лінгвістики Миколаївського національного університету імені В. О. Сухомлинського

Бовсунівська А. Ю. – студентка IV курсу спеціальності «Романські мови та літератури (переклад включно), перша – іспанська» Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Борисов В. А. – кандидат філологічних наук, доцент, декан факультету іноземної філології Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди

Громко Т. В. – кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка

Гуня Л. М. – старший викладач кафедри іноземних мов Львівського національного аграрного університету

Джура М. З. – старший викладач кафедри іноземних мов Львівського національного аграрного університету

Дутка О. Я. – аспірантка кафедри української мови Ужгородського національного університету

Емірамзаєва С. С. – старший лаборант кафедри тюркології Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Емірамзаєва А. С. – асистент кафедри тюркології Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Іваницька Н. Л. – доктор філологічних наук, професор кафедри методики філологічних дисциплін і стилістики української мови Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського

Калимон Ю. О. – викладач кафедри української та іноземних мов Львівського державного університету фізичної культури імені Івана Боберського

Кійко С. В. – доктор філологічних наук, професор кафедри германського, загального і порівняльного мовознавства факультету іноземних мов Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича

Косович О. В. – доктор філологічних наук, професор, завідувачка кафедри романо-германської філології Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка

Костусяк Н. М. – доктор філологічних наук, професор кафедри української мови Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

Лаухіна І. С. – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри теорії та практики іноземних мов Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини

Лефтерова О. М. – доцент кафедри загального мовознавства, класичної філології та неоелліністики Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Малейка А. І. – магістр кафедри германського, загального і порівняльного мовознавства факультету іноземних мов Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича

Ментинська І. Б. – старший викладач кафедри української мови Національного університету «Львівська політехніка»

Оверчук О. Б. – кандидат філологічних наук, доцент кафедри українознавства факультету № 2 Харківського національного університету внутрішніх справ

Остапчук Я. В. – кандидат філологічних наук, доцент кафедри іноземних мов Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника

Острецова І. В. – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри перекладу та іноземних мов Національної металургійної академії України

Паладьєва А. Ф. – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри теорії та практики іноземних мов Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини

Попова Н. М. – доктор філологічних наук, доцент, доцент Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Романченко А. П. – доктор філологічних наук, доцент кафедри української мови Одеського національного університету імені І. І. Мечникова

Рудь О. М. – кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови і літератури Сумського державного педагогічного університету імені А. С. Макаренка

Садова Г. Ю. – кандидат філологічних наук, доцент кафедри англійської мови та літератури Миколаївського національного університету імені В. О. Сухомлинського

Сазонова В. С. – викладач кафедри іноземних мов Хіміко-технологічного університету

Семенова О. В. – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри французької та іспанської мов Горлівського інституту іноземних мов Державного вищого навчального закладу «Донбаський державний педагогічний університет»

Середницька А. Я. – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри української мови Інституту гуманітарних та соціальних наук Національного університету «Львівська політехніка»

Скрипник Н. І. – кандидат філологічних наук, завідувач кафедри української філології Комунального закладу вищої освіти «Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»

Слухай Н. В. – доктор філологічних наук, професор кафедри російської філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Стратулат Н. В. – кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри юридичного документознавства навчально-наукового інституту № 1 Національної академії внутрішніх справ

Строкаль О. М. – асистент кафедри української мови та прикладної лінгвістики Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Тараненко К. В. – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри гуманітарної підготовки, філософії та митної ідентифікації культурних цінностей Університету митної справи та фінансів

Тележкіна О. О. – кандидат філологічних наук, доцент кафедри мовної підготовки, педагогіки і психології Харківського національного університету міського господарства імені О. М. Бекетова

Тиха Л. Ю. – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри української та іноземної лінгвістики Луцького національного технічного університету

Філатова К. О. – кандидат філологічних наук, старший викладач кафедри перекладу ДВНЗ «Приазовський державний технічний університет»

Ходоренко Г. В. – доктор філологічних наук, професор кафедри перекладу та лінгвістичної підготовки іноземців Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара

Холявко І. В. – кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови, літератури та методики навчання Глухівського національного педагогічного університету імені Олександра Довженка

Царьова І. В. – кандидат філологічних наук, доцент кафедри соціально-гуманітарних дисциплін Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Чистяк Д. О. – доктор філологічних наук, доцент, доцент кафедри романської філології Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Шень Ліін – магістр, старший викладач Інституту західних мов Аньхойський університет іноземних мов

Шкарбан І. В. – кандидат філологічних наук, доцент кафедри іноземних мов Факультету права та міжнародних відносин Київського університету імені Бориса Грінченка

Яслик В. І. – кандидат філологічних наук, доцент кафедри соціально-гуманітарних дисциплін Прикарпатського факультету Національної академії внутрішніх справ

Науковий журнал

**ВЧЕНІ ЗАПИСКИ
ТАВРІЙСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ІМЕНІ В. І. ВЕРНАДСЬКОГО**

Серія: Філологія. Соціальні комунікації

Том 31 (70) № 2 2020

Частина 1

Коректура • *Н. Пирог*

Комп'ютерна верстка • *Н. Кузнецова*

Адреса редакції:

Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського

м. Київ, вул. Івана Кудрі, 33

Електронна пошта: editor@philol.vernadskyjournals.in.ua

Сторінка журналу: www.philol.vernadskyjournals.in.ua

Формат 60x84/8. Гарнітура Times New Roman.

Папір офсетний. Цифровий друк. Обл.-вид. арк. 25,69. Ум.-друк. арк. 28,83. Зам. № 0720/182

Підписано до друку 09.06.2020. Наклад 150 прим.

Видавництво і друкарня – Видавничий дім «Гельветика»

03150, м. Київ, вул. Велика Васильківська 74, оф. 7

Телефон +38 (048) 709 38 69,

+38 (095) 934 48 28, +38 (097) 723 06 08

E-mail: mailbox@helvetica.com.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК № 6424 від 04.10.2018 р.